

Originally published in English by Bloomsbury USA Childrens, 2015
under the title: *The Start of Me and You*
Text copyright © Emery Lord 2015
Hungarian translation © Szieberth Ádám, 2019
Emery Lord asserts the moral right to be identified
as the author of this work.
All rights reserved.

Kiadta a Menő Könyvek, amely a Manó Könyvek Kiadó Kft.
imprint kiadója. Kiadónk az 1795-ben alapított Magyar
Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja. 2019
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
www.menokonyvek.hu
Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Fordította: Szieberth Ádám
Szerkesztette: Kertész Edina
Olvasószerkesztő: Kótai Katalin
Műszaki vezető: Rác Julianna

Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin
Nyomdai kivitelezés:
Felelős vezető:

ISBN 978-963-403-623-4

Első fejezet

Aligha választhatnál rosszabb helyet az indianai Oakhurst-nél arra, hogy valami emlékezetes történjen veled. A mi városkánk ugyanis nem olyan kicsi, hogy mindenki mindent tudjon rólad, de azért pont elég kicsi ahhoz, hogy egy-egy meghatározó pillanatra ráharapjon a nép, mint ragadozó a zsákmányára. Megnyerted negyedikben a helyesírási versenyt? Holtod napjáig te leszel a „szótárnyálázó csaj”. Kicsit túlzásba vitted a röhögést hatodikban? A diplomaosztódon is te leszel a „behugyozós srác”!

Én meg az a csaj voltam, akinek vízbe fulladt a barátja.

Leendő harmadik gimisekként, a tanévkezdés előtti napon, az Alcott Könyveskávézóba húzódtunk be a hőség elől: üldögtünk a bokszban, és olvastunk. Aztán fölszipantottam a maradék jeges kávémat, és hátradőltem.

– Még körülnézek, mielőtt megyünk – szólaltam meg.

– Oké – felelte föl sem pillantva a velem szemben ülő Tessa.

A bőre úgy teleszívta magát a nyári napfénnel, hogy csak úgy

ragyogott, és mintha belülről jött volna ez a ragyogás, amely jól leplezte egyetlen közös vonásunkat, a szeplőket. Az anyék bezzeg markánsabbak voltak, mint valaha: mintha szórványos tűszúrásnyomok pettyezték volna augusztus végén is sápatag bőrömet.

Egyik, majd a másik vállam fölött hátrapillantva a polcokat pásztáztam. *A tévészkript-írás ábécéjét* kerestem. Egyedül a nagymamám tudta, hogy lassan, de biztosan dolgozgatok egy forgatókönyvön a saját sorozatomhoz, amely nem más, mint a *Mission District*: a San Franciscóban kajáldát üzemeltető, mindenre elszánt apa–lánya duó története. Az írás kitöltötte napjaim kis, titkos zugait, bár azt soha nem terveztem, hogy *kezdek* valamit a forgatókönyvvel. Legalábbis addig, amíg föl nem fedeztem a New York-i Egyetem nyári forgatókönyvíró programját. Ezer okom volt rá, hogy ne jelentkezsek: drága a kurzus, valószínűtlen, hogy bekerülök, képtelenség, hogy anyám jövő nyárig beleegyezzen, satöbbi. Mégis buzgón, sőt, már-már kényszeresen szerkesztettem tovább a szkriptet.

Már éppen le akartam meszelni egy eladót, hogy segítsen megkeresni a könyvet, amikor észrevettem, hogy egy nő egyenesen felém tart. Fölismerem: valakinek az anyukája volt az évfolyamból, de hogy kié, az nem jutott eszembe. Amikor fölvette a szemkontaktust, már késő lett volna elszaladni. És hogy még súlyosabb legyen a szitu, azt is észleltem, hogy a másik oldalamon valaki éppen a „költészet és dráma” szekciót böngészi – úgyhogy ez a valaki tanúja lesz a küszöbönálló kínos pillanatoknak.

– Szia, Paige. Hogy vagy? – A nő megigazította a vállán a praktikus retiküljét, és magára öltötte „Azt Az Arckifejezést”. Azaz csak úgy sütött róla a mélységes szájalom. Mivel az em-

beri populáció roppant sokszínű, azt gondolhatnánk, hogy többféle együttérző arckifejezés létezik, pedig nem. Csak egyféle van: lefittyedt szemöldök és száj, kíváncsi madár módjára oldalt billentett fej.

Ennyi elég is volt. Már is bevillant Aaron vigyori képe, amely mindig azt jelezte, hogy sántikál valamiben. Lüktegett a mellkasomban a fájó hiánya: valóságosabb volt, mint bármely testi gyötrellem, amit valaha átéltem. És villámgyorsan bejutott a véráramomba a büntudat is, mint valami méreganyag. Lám, itt lebzselek, és két kézzel csimpaszkodom a boldogságmorzsákba, amelyeket, végre-valahára, újra képes vagyok fölcsipegetni: a kávézásba, a könyvekbe, a legjobb barátnőmmel eltöltött délutánba. De hát mi jögon élelem én át mindezt most, hogy ő elment?

– Köszönöm, megvagyok – mondtam. Aaron halála óta több százszor láttam már Azt Az Arckifejezést: több százan néztek rám így az utóbbi egy évben. Az embereknek fogalmuk sincs róla, mit művelnek ilyenkor velem, milyen élesen, fájdalmasan nyilallnak belém a régi érzések.

A nő nyomult tovább rendületlenül: elővette azt a bizonyos komor, de szeretetteljes, anyáskodó mosolyt.

– Hallom, az iskola csinált Aaronnak egy emlékkertet. Ez nagyon szép. És olvastam az újságban, hogy...

Mondta tovább is, de a semmibe vezett a hangja, mert a feltoluló emlékekkel viaskodtam: láttam magam előtt az áprilisi kertszentelő ceremóniát, éreztem a talajtakaró komposzt és a tavasz szagát. Kiterelték oda az egész második évfolyamot. Tessa, Kayleigh és Morgan szorosan körbevett, mintha a testükkel védelmeznének a bábész tekintetektől. Aaron szülei meg az öccse kezét ráztak az iskolaszék tagjaival, és közben

a könnyes szemüket nyomkodták. Az igazgató mondott pár szót. Előzőleg engem is kért, hogy beszéljek, de azt feleltem, hogy ez inkább Clark Driscollnak, Aaron legjobb barátjának a dolga lenne.

– ...Úgy gondolom, méltóképpen megemlékeztek róla – fejezte be mondókáját nagy sokára a nő.

– Igen – mondtam. – Nagyon is.

– Hát, mondd meg édesanyádnak, hogy üdvözlöm.

– Megmondom – füllentettem a nőnek, mert ez még mindig udvariasabb reakciónak tűnt, mint ha megkérdezném, hogy hívják. Kényszeredetten rá is mosolyogtam, mielőtt távozott.

Csalónak, imposztornak éreztem magam, mint mindig, ha idegenek részvétnyilvánítását fogadtam. A tizenötödik születésnapom után ismerkedtünk meg Aaron Rosenthallal, és két hónapig jártunk. A szüleihez és a barátaihoz képest alig ismertem őt. Ami jó volt benne, arról tudtam. Például arról, hogy folyton hülyéskedett, csak hogy megnevetessen. Meg arról, hogy amikor kézen fogva, ujjainkat összekulcsolva sétáltunk, mindig megszorította a kezemet, ha föl villanyozta valami. Márpedig őt *mindig* föl villanyozta valami: nem álcázta magát kemény csávónak, mint a többi fiú. Persze, nyilván morcos is tudott lenni – csak én sem elég sokáig, sem elég jól nem ismertem ahhoz, hogy olyannak is lássam.

Gyászoltam az odaveszett életét, ugyanakkor, önző módon, gyászoltam magamat is. Gyászoltam magam, mert az első fiú, aki úgy istenigazából észrevett, meghalt egy szörnyű balesetben: vízbe fulladt, így már soha nem ismerhetem meg az ő teljes valójában. Kettőnk kapcsolata még mindig ott lógott a levegőben, mint kósza gondolat, de tudtam, hogy soha nem

lehet már belőlünk több, mint néhány, aranyba foglalt emlék, meg egy rakás „Mi lett volna, ha?” Így pedig hogy zárhatja le magában az ember bármit is – pláne, ha az idegenek úgy bánnak vele, mint egy odaadó férj özvegyével? Ott ragadtam a gyász utáni, poszttraumás purgatóriumban, mint az asztal aljára nyomott, megkövült rágó.

És ekkor történt, hogy vettem egy pillantást balra.

Az illető, aki ott állt, a srác, aki végighallgatta az iménti dialógust, nem más volt, mint Ryan Chase. Az én elérhetetlen, mesebeli álompasim, aki után már felsőben is epekedtem. Akkor már hónapok óta nem láttam, és megállapítottam, hogy a nyáron valami egészen különleges, egyedi módon dögös lett. Napbarnított bőr, napszíta, így már-már szőkébe forduló világosbarna haj... Így, testközelből arra is rádöbbsentem, hogy ha magas sarkút vennék föl, alighanem egyforma magasak lennének, de neki nem volt szüksége arra, hogy nagyra nőjön: a természet bőven feledtette az a fantasztikus kék szem–széles váll kombó.

Halálra váltan kaptam el a tekintetemet. Próbáltam beszélni magamnak, hogy Ryan biztos nem hallotta, miket hordott össze az a nő, de Ryan közelebb lépett, és halkán megszólalt:

– Szia. Jól vagy?

Nem gondoltam volna, hogy Ryan Chase egyáltalán tudja, ki vagyok, de hát hogyan tudta volna: Paige Hancock, a csaj, akinek vízbe fulladt a barátja.

– Aha. – Forrón lüktetett az arcom, mintha ott verne a szívem. Ha szembefordulok Ryannel, azt fogja hinni, hogy nagyon durván leégtem a napon, azért játszik a nyers csirkehús színében a képem... – Igen, jól. Kösz.

– Szar dolog ez – mondta Ryan. – Mármint ez a fene nagy együttérzés. Mert főleg róluk szól ám a dolog. Így vállon veregethetik magukat, hogy milyen törődők és figyelmesek.

– Igen! – Szembefordultam Ryannel, önkéntelenül is felfedve a vörösén virító képemet. – Pontosan!

Ryan bólintott. Roppant komoly volt a téma, de ő olyan kedvesen mosolygott, mintha arról dumálnánk, hogy milyen fincsi a muffin.

– A nővérem pár éve rákos lett – mondta. – Már rendbe jött, de azóta is profi módon társalgunk róla vadidegenekkel.

Ezt, persze, tudtam. Ő volt „a fiú, akinek rákos lett a nővére”, mígnem első gimiben járni kezdett Leanne Woodsszal. Attól kezdve már Ryan Chase volt, „a fiú, akivel mindenki járni akar”. Én viszont jóval korábban zúgtam bele – pont akkor, amikor a nővére beteg volt. A boltban kezdődött, a müzlis polcnál, ahol Ryan olyan aranyos dolgot csinált, amelyet korombeli fiútól még nem láttam.

Eszembe jutott, hogy kommentáljam a dolgot. Illetve nem tudtam, jó szöveg-e, sőt, még azt sem, hogy van-e egyáltalán értelme, de mivel már úgylis túl sokáig hallgattam, faarccal benyögtem:

– Azt hiszem, én az amatőr ligában játszom, ha a részvét fogadásáról van szó. De remélem, hogy még az idén profi szerződést kapok. Figyelj, lehet, hogy az a nő játékosügynök volt!

Ryan Chase elnevette magát. Én pedig csöndben hálát rebegettem apámnak, aki folyton azon siránkozott, hogy miért nincs Indianában profiligás baseballcsapat...

– Szóval – mondta aztán Ryan. – A sulihoz veszel könyveket?

– Aha – feleltem. Nagy-nagy öröömre szolgált, hogy nem találtam meg a forgatókönyvírás ábécéjét...

– Én is. Sok volt a kötelező olvasmány az emelt szintű angolra, és most döbbsentem rá, hogy az egyiket kihagytam. Hát, igen, máris szorít az idő...

– Emelt szintű angolra fogsz járni negyedik órában?

– Aha! Te is?

Bólintottam. Most azt a késztetést kellett leküzdenem, hogy egyszemélyes körtáncot lejtsek. *Közös óránk van Ryan Chase-zel! Aki nevetett valamin, amit mondtam! Mit számít, hogy már két éve van barátnője!*

– Az vagány! Hát... Akkor talán megveszem, és nekiálllok – mutatta föl a kezében szorongatott drámát.

– Aha. Én meg lassan visszamegyek a barátnőmhöz. – Ez valójában kódolt üzenet volt. Azt jelentette: *Vannak barátnőim, esküszöm!* – Akkor... Gondolom, holnap találkozunk az órán.

– Aha – mondta Ryan, és rám villantotta a szívdöglesztő mosolyát. – Viszlát holnap. Majd teszünk róla, hogy jó legyen ez az év.

A szívem legszívesebben utánaszökdécselt volna.

És akkor, csak úgy ukmukfukk, lesújtott rám.

Mármint a büntudat, amely, mint mindig, most is mélyről indult: a lábamban meg a gyomromban robajlott. De aztán feltört, mint a láva, és úgy felforrósította a mellkasomat, hogy beleizzadtam. Egy idetévedt nő emlékeztet rá, hogy milyen fájdalmas Aaron hiánya, milyen fájdalmas, hogy nincs többé, én meg épp csak elfordítom a fejem, és máris elalélok Ryan Chase-től?

Nem! – parancsoltam magamra. *Ez így nem mehet tovább!*

Ugyanis már hónapok óta ezt csináltam: jártam a magam szédítő táncát a gyász és a normalitás, no meg az érzelmi li-

bikóka miatti büntudat között. Sokat beszéltem erről az egy évig tartó terápiám során, de úgy tűnt, mondhat a terapeuta bármit, úgysem segít.

Aztán egy héttel azelőtt, miután kijöttem az utolsó foglalkozásról, rádöbbenem, hogy egyedül vagyok: immár jelen időben, az adott pillanatban kell megbirkóznom mindennel, nem várhatok a következő időpontig. A terapeutám arra biztatott, hogy ütközzek meg az érzéseimmel frontálisan. És az az igazság, hogy időnként, ha bátorságot színleltem, előbbutóbb bátornak is *éreztem* magam.

Kiegyenesítettem hát a görnyedt vállam. Összeszedtem a bennem rejlő bátorságfoszlányokat, a véráramomban úszó parányi szemcséket. Nem voltak sokan, csak épp elegendő. Eleget ahhoz, hogy egyenes derékmal, peckesen masírozzak vissza a bokszunkhoz, a kávézó sarkába. *Majd teszünk róla, hogy jó legyen ez az év.* Igen, Ryan Chase, teszünk róla!

De hogyan? Ez valami tervezhető dolog lenne? Hogy mit ebédeljek, azt meg tudom tervezni, ahogy a szerkómat is, sőt, a dogákra való tanulásához is készítettem már tervet, amelynek szerves részét képezték a terjedelmes órai jegyzeteim. Úgyhogy miért ne tervezhetnénk meg egy pazar tanévet? Talvány ez még képtelenségnek tűnt, hiszen hogy is tervezhetne az ember a sötét árnyak birodalmában, a frissen átélt veszteség átokföldjén? Most viszont talán el tudok jutni lépésről lépésre, megjátszva, színlelve odáig, ahol már tényleg minden szép és jó. Igen, megrajzolhatnám a boldogságba visszavezető ösvényt, lépésről lépésre...

Lehuppantam a padra. Szétáramlott az ereimben az elszántság, akár a koffein.

– Minden oké? – pillantott fel Tessa.

– Igen – feleltem a táskámban kotorászva. – Vagyis oké lesz. Megint megtörtént az a... Tudod, amikor egy idegen Aaronról beszél.

Tessa dühösen mordult egyet. Addigra rengeteg kínos interakción voltunk túl, és ő mellettem állt mindenütt: a termelői piacon, az almakupacok közt éppúgy, mint üdítóvásárlás közben a benzinkútnál, vagy a patika allergiagyógyszer-részlegén.

– De semmi gond – mondtam. – Ugyanis rájöttem, hogy nem kell más, csak egy *terv*.

És levágtam az asztalra a határidőnaplóm – olyan agresszíven, ahogy mindig is bántam vele.

Amikor pár éve megkaptam Tessától karácsonyra, tudtam, hogy a határidőnaplóval igazából azon élcelődik, amit ő „A-típusú személyiségjegynek” szokott mondani. De nem érdekelt. Mert szerelem volt első látásra. Igen, belezúgtam a levendulaszínű bőrborítóba, amelynek sarkában ott díszelgett a dombornyomott monogramom, meg a hetekre, hónapokra felosztott, hófehér papírba. Azóta minden év elején kibontottam egy „újrátöltős” naptárt: az lett a kedvenc ünnepi rituálém, hogy becsúsztatom a puha, lila kötésbe a friss lapokat.

– Terv? Mire? – kérdezte Tessa. – Hogy elkerüld a részvétbrigádot? Esetleg hordhatnánk maszkot. Olyan tollasat, mint a jelmezbálban.

Már-már elmosolyodtam: szinte láttam magunkat, ahogy pávatollakkal meg aranyfletterrel ékesítve parádézunk.

– Azért kell *terv*, hogy ez az év jobb legyen – mondtam. – Tudod, proaktivitás, meg minden.

– Ó. – Tessa magazinja az asztalra hullt. – Nagyszerű. Például?

A határidőnaplóm végén, a „Jegyzetek” rovatban már voltak listák: mit kell összepakolni a családi nyaralásra, milyen tanszereket kell beszerezni, satöbbi. De azért találtam egy üres oldalt.

– Hát, szigorúan véve még csak egy dolog jutott eszembe – mondtam, és gyöngybetűkkel föl is írtam a lap tetejére: 1. Bulik/Társasági élet. – Jövő hétvégén elmegyek Maggie Brennan bulijára.

Tessa lebiggyesztette az ajkát, de a homlokát nem ráncolta össze egészen.

– Biztos, hogy ilyen sokat akarsz markolni? Bevezethetünk a társaságba olyan helyen is, ami nem ennyire nyomasztó.

– Tuti. – Az osztályelnök minden évben tanévnyitó bulit rendez, amire az egész évfolyamot meghívja. A tavalyit, persze, kihagytam, hiszen csak két héttel volt Aaron halála után. Az agyamban egyetlen sötét árnyá mosódott össze az az időszak: csak arra emlékszem, hogy zsibbadtan dekkoltam a szobámban, majd csikorogva-nyikorogva beindult a suli. Morgan ragaszkodott hozzá, hogy minden hétvégén fesse ki a körmömet, miközben tévémaratont rendezünk. Értelmetlen hülyeségnek tűnt az egész – mígnem egyszer órán szemügyre vettem a mentazöld vagy éppen szíromrózsaszín körmömet, és rájöttem, hogy lám, van valami az életemben, ami szépen csillog! A barátnőim némi szint vittek az én fekete-fehér világomba...

Tessa megbökte a karomat.

– Van egy ötletem! Járhatnál megint valami szakkörre, mint elsőben. Kórusra vagy franciára, vagy mit tudom én.

– Tökély! Igen! – Az előző évben nem fért bele tanórán kívüli tevékenység, hiszen terápiára jártam, meg minden.

– Bár... A te szádból ez kicsit viccesen hangzik.

– Én igenis *csinálok* dolgokat! Járok jógára, meg a Carmichaelbe.

Tessán kívül aligha volt ember a világon, akinek nem az ivászat miatt kellett hamis igazolvány. A Carmichaelbe ugyanis csak huszonegy éven felüliek mehettek be: csak ők hallgathatták a legjobb indie bandákat. Szerintem az ott dolgozók tudták, hogy Tessa gimis, de azt is tudták, hogy milyen komolyan veszi a zenét. Nagyon ritkán hívott el oda akár engem, akár bárki mást. Számára egy koncert nem társasági esemény volt, hanem személyes ügy: csak ő létezett, meg a színpadon játszó banda.

– A testedzés meg a koncert nem minősül szakkörnek – mondtam.

– Ha az ember lemezkiadónál akar dolgozni, és mellette jógát akar oktatni, akkor igen – mondta Tessa. – Tudod, amit te csinálsz, az is olyan jógas dolog. Vagyis szigorúan véve buddhista gondolat, de én egy jógitól tanultam. Úgy mondják, hogy „a kezdő elméje”.

Olyan arcot vágtam, mintha Tessa léböjtkúrát javasolt volna – persze, akár arra is gondolhatott, mit tudtam én... A jóga nem az én világom. Amikor Tessa fölfedezte magának, én is elmentem párszor, mígnem a galambpóz helyett sikerült bemutatnom a peracet, amely rázuhant egy kedves idős hölgyre.

– Az mit jelent? – kérdeztem.

– Azt jelenti, hogy előítéletek nélkül közelítesz az új élményekhez. Mindig kezdőként mész oda, akkor is, ha nem vagy az. Így nyitott vagy mindenre, ami történik veled.

– Igen – hagytam rá. – Úgy, ahogy mondom.

Valami szakkör, meg egy nagy buli... Ez nagyjából kezel-

hetőnek tűnt. Persze, ez még csak két dolog, úgyhogy tervnek elég vérszegény. Tudtam, hogy ennél több kell.

– Asszem, húznom kéne – mondtam a telómra pillantva.
– Apám hatra jön értünk.

A szüleim, amíg házasok voltak, abszolút nem kötöttek kompromisszumokat, a láthatásokat viszont valahogy sikerült rugalmasan kezelniük – azaz a mi változatos napirendünk köré szervezniük. Azon a héten a szerda és a péntek volt ki-sárgítva a naptáramban, jelezve, hogy apámnál vacsorázom.

Tessa szedelőzködni kezdett.

– Mit főz?

– Asszem, spenótos-fetás lasagnát – mondtam. Apám a válás óta rákapott a kreatív konyhaművészetre. A sikerek mellett látványos kudarcok is érték e téren, de Tessa odavolt a gyönyörűségtől: nagyon tetszett neki, hogy sosem tudhatja, mit tálalnak föl neki, és hogyan. Én már nem találtam ilyen viccesnek a dolgot, hiszen elég nagy tét forgott kockán: hét vacsorából kettő...

– Cameronnak nem fog bejönni – mondta Tessa. Nem volt olyan, amit én tudtam a tulajdon húgomról, Tessa pedig nem. Cameron híres volt a változatos averzióiról: taszította például a zöldség, a tejtermékek, meg a racionális viselkedés.

– Nekem mondd? Amúgy átjöhetsz te is, ha akarsz.

– Bár tehetném, de hazajönnek az őseim – mondta Tessa, és föltette a napszemüvegét, miközben a kocsija felé lépkedtünk. Magába szívta a napfényt a hullámos, fehér-aransyárga haja. – Három teljes napra – tette hozzá.

Tessa szülei, Norah és Roger McMahon a Maison nevű nemzetközi butikhotellánc tulajdonosai voltak. Tessa még általánosba járt, amikor Oakhurstbe költöztek, de sokszor elmen-

tek üzleti útra. Tessa élete álomszerűnek tűnt a szememben: korlátozott szülői felügyelet, mesés vakációk, bazi nagy ház. A nagymamája vele lakott ugyan, de most, hogy Tessa már vezethetett autót, McMahan nagyfi elég sűrűn csapott hosszú hétvégéket a Maison Boca Ratonban a „férfinarátjával”. És ha otthon volt, akkor is folyton eltűzött a countryklubba vagy bridzsezni a barátinóivel, vagy valami jótékony rendezvényre.

Beszálltunk a kocsiba – mármint Tessába, mint mindig, hiszen nekem nem volt. A nyáron, pont a tizenhatodik szülinapomon, megszereztem a jogsit, de sajnos anyám kocsija a vizsgám előtt egy héttel lerobbant. Nyolcezer dollárral később pedig végképp elszállt minden reményem: a kocsit, amelyet megörököltem volna, a roncstelepen végezte a bekrepált dugattyújával együtt, bármi legyen is az.

Így aztán fél év gyakorlás után – amely nagyrészt abból állt, hogy anyám pánikszerűen, széttárt ujjakkal fölemeli a kezét, és azt kiáltja: „Állj!”, apám pedig az ablakból füttyög – nem volt se autó, se szabadság.

– Tudom, hogy a letűnt nyár iránti nosztalgia beszél belőlem – szólalt meg Tessa, miközben leengedte az ablakokat –, de hébe-hóba olyan szép tud lenni ez a hely.

Elmosódott a kocsiaablak keretébe foglalt városkép: mélyzöld lombkoronába ágyazott, széles ágak suhantak el mellettünk. Az új évszak beköszöntét mindig az utcákat szegélyező, terebélyes tölgyek jelezték, méghozzá az ÜDVÖZÖLJÜK OAKHURST-BEN! táblától egészen az „óvárosig”. A főút mentén pár havonta bukkantak föl újabb és újabb éttermek, üzletek, de a fák jóvoltából bájos, tartózkodó benyomást keltett a város.

Kisebb koromban Oakhurst egész kellemes lakóhelynek tűnt. Seattle-ről, ahol születünk Cameronnal, nem sok em-

lékem maradt, a füledt georgiai porfészek pedig, ahol elsős koromban laktunk, minden képzeletet alulmúlt. Aaron halála után viszont összezárult körülöttem Oakhurst: akkorára zsugorodott, mint egy hógömb. Be voltam kasztlizva ebbe a parányi mikrokozmoszba, csak éppen nem a hó szállongott körülöttem, hanem a szánalom.

– Üdvözlöm apukádat – mondta a ház előtt Tessa. – Reggel hétkor fölvegyelek?

– Király – feleltem, szándékom szerint lazán, pedig az ajtó felé menet már fölszikkasztott bennem a tanév eleji para.

Hosszúra nyúlt a vacsora, és közben folyton elkalandoztam: a tervemen járt az agyam. A húgom a tánccsoportjukban lezajlott drámáról csacsogott, apám hallgatta, én pedig az év jobbá tételének további lehetőségeit kerestem. Tudtam, hogy muszáj lesz ötletelnem egy sort valakivel, akiben megbízom – valakivel, aki tudja, mi a teendő.

És szerencsére meg is volt az emberem.

Miután hazaértem, épp csak odaköszöntem anyámnak, és már húztam is föl az emeletre, hogy hívjam a nagyikámat. Anyám jobban szerette, ha személyesen beszélek vele, mivel a telefonálás néha összezavarta. Csak néhány mérföldnyire volt tőlünk, egy önálló lakhatást segítő létesítményben élt. De már késő volt ahhoz, hogy átmenjek hozzá, márpedig azonnal beszélnem kellett vele. Ezért határozott mozdulattal becsuktam magam mögött a szobám ajtaját.

A nagymamám emlékezőképessége úgy tíz hónapja kezdett akadozni, és azóta gyors ütemben hanyatlott, olyannyira,

hogy a rövid távú memóriája már alig-alig működött. Szomorú volt nézni, ahogy elhatalmasodik rajta a gyógyíthatatlan, degeneratív betegség. El akartam mondani neki minden titkomat, amíg nem késő, amíg nem halványulok el az agyában, amíg nem veszek végképp a semmibe.

A visszatérő, vízbe fulladós rémálmodat már elmeséltem neki, meg azt is, hogy még a kádban sem merem víz alá dugni a fejemet. Meg azt is elmondtam, hogy szörnyen irigylem a barátaimat. Panaszkodtam továbbá az anyámtól kapott autóvezető-leckékre, meg az idegesítő húgomra. És tudott a nagyikám az Aaronnal kapcsolatos kétarcú érzéseimről is, meg minden bánatomról, amely azóta sem tágít.

– Halló! – Fáradtnak tűnt a hangja. Máris megbántam, hogy fölhívtam.

– Nagyika? – szólaltam meg halkán, nehogy anyám meghallja. – Paige vagyok.

– Á, szia, drágaságom! – Máris felélénkült. – Hogy vagy?

– Megvagyok... Készülődöm a holnapi sulikezdesre. – Az első napi szerkóm ott lógott a gardrób ajtaján kivasalva, menetkészben – immár egy hete, mióta kiválasztottam.

– Atyaég, már második gimnazista vagy! – merengett a nagymamám. De tévedett, hiszen a harmadik osztályt kezdtem. Itt rekedt meg az ő rövid távú memóriája: az egy évvel korábbi dolgoknál. Nem lett volna értelme kijavítani és összehazavarni így késő este. – De gyorsan nősz! – folytatta. – Várod az órákat?

– Igen, várom. – Egyik-másik tantárgy untatott, persze, de mindig is megnyugtattak az iskolai élet szabályos keretei: az órarend, a tanmenet, a tantárgyanként egy-egy füzet. – Figyelj, Nagyika!

– Igen, szívem?

Az ágyam szélére támaszkodva, lábamat a szőnyegbe fúrva, suttogva folytattam. Nagyon nem szerettem volna, ha a most következő kérdésemet meghallja az anyám, a húgom, vagy akár csak a szobám fala.

– Amikor Nagyapi meghalt, mi volt az, ami... Úgy értem, hogy... Volt valami, amitől idővel jobban érezted magad? Vagyis amitől, öö, újra boldog lettél?

– Jaj, drágaságom! Tudom, hogy nagyon nehéz neked most, hogy a barátod... De hát csak most, nemrég történt! Nem várhatod, hogy egyből úgy érezd magad, mint azelőtt.

Ez sem stimmelt. Az a dolog tizenkét és fél hónapja történt. Ötvennégy hete.

– Tudom. Csak úgy... Csak úgy eszembe jutott.

– Tudod – kezdte kicsit pajkos, huncut hangon a nagyikám –, én nem sokkal a nagypapád halála után randiztam.

– Tényleg?

– Bizony ám! Nem éltem át még egyszer ugyanazt a varázslatot, de nem is számítottam rá. A szerelemből már kijutott nekem bőven, ha két életem van, akkor is elég lett volna.

Érződött a hangján, hogy mosolyog. A nagypapám már a születésem előtt meghalt, úgyhogy a nagyikám sebe nem volt friss. Hiányzott neki a nagypapám, de szeretetteljes derűvel gondolt vissza rá.

– A randizás jó volt – folytatta. – Többnyire. Új emberekkel találkoztam, és sok mindent megtudtam magamról. Megcsókoltam pár varangyos békát.

Ezen jót nevettem, bár egy kicsit összerándult bennem valami a gondolatra, hogy a nagymamám csókolózik valakivel.

– És még mit csináltál? – faggattam tovább.

– Hát utaztam – mondta. – Amikor ötvenéves lettem, elmentem Párizsba.

– Ötvenéves korodban?

Milliószor beszélgettünk már a párizsi útjáról az utóbbi két évben, amikor segített megírni a francia-házimat. Mesélt a *patisserie*-kről, az emberekről, a múzeumokról, a nevezetességekről. Nem gondoltam volna, hogy ennek még csak húsz éve...

– Miért, mit gondoltál, hány éves voltam, te kis csacsi?

– Húsz-huszonöt – vallottam be, mire a nagyikám jót kacagott. A kandallópárkányán volt egy berámázott fotó, amelyen bő szoknyában és sárgásbarna esőkabátban pörög-forog az Eiffel-torony előtt. Elmosódott az arca, meg az egész teste, csak a vállig érő, barna haja látszott jól.

– Hát, nem – mondta. – Akkor utaztam először a nagyapád nélkül. Anyukád már egyetemre járt, úgyhogy nem kevesebb mint hat hétig ott maradtam. Félelmetes, de felszabadító élmény volt. Az egyik legkedvesebb emlékem.

– Ejha! – mondtam. Szólóban utazni... Például Manhattanbe, a forgatókönyvíró-kurzusra...

– Ejha bizony – mondta a nagyikám. – Remélem, nem veszed dicsekvésnek, ha azt mondom, hogy csodálom az ifjúkori önmagamat. Abban a leányzóban volt spiritusz. És benned is van, drágaságom! Csak azt a kérdést kell föltenned magadnak, hogy mi rémít meg a legjobban, mi gátolja, hogy továbblépj.

Bevillantak a visszatérő rémálom jóvoltából agyamba véssődött képek: a rúgkapálás a víz alatt, az orromba, tüdőmbe áramló víz... Az úszás! Az rémít meg a legjobban.

De mire válaszolhattam volna a nagyikámnak, bekopogott anyám, és egyidejűleg be is nyitott. Ez mindig nagyon dühí-

tett: hogy kopog ugyan, de közben már be is jön. Azaz igazából nem tartja tiszteletben a privát szférámat, csak a forma kedvéért koppint rá az ajtómra.

– Hahó – mondta. – Kivel beszélsz?

Eltakartam a kezemmel a kagylót.

– Tessával.

Ha a nagymamám meg is hallja, hogy hazudok anyámnak, akkor sem árul be, hiszen hamar elfelejti...

A kilincset markoló anyám sóhajtott egyet.

– Oké, csak hát... Reggel korán kell kelned. És Tessával úgymint találkozol, úgymint nem szeretném, ha egész éjjel veled dumcsiznál.

– Nem fogok – mondtam anyámnak, aki közben behúzta az ajtót. – Jó éjt.

Anyám mindig is szigorú volt, és Aaron halálára újabb rendszabályokkal reagált, mintha legalábbis megvédhetett volna a bajoktól azzal, hogy kontrollálja az életemet. Folyton biztatott, hogy éljek társas életet, viszont röhejesen korán kellett hazamennem. Továbbá folyton kérdezgette, hogy akarok-e beszélgetni, de ha akartam, akkor az lett a vége, hogy megmondta, mit kell tennem, holott én csak arra vágytam, hogy valaki meghallgasson.

– Hahó, Nagyika! – szóltam be ismét a telefonba. – Itt vagyok megint! Ne haragudj.

– Nem kell szabadkoznod. Már úgymint mindkettőnknek ágyban a helye.

Nagyot sóhajtottam.

– Hát, igen. Ha jól sejtem, nagy nap előtt állok.

– Nagy élet előtt állsz, drágaságom. És az újrakezdés lépésről lépésre egyre könnyebb lesz – felelte a nagyikám.

Fájt a torkom: elszorították a visszafojtott könnyek. Az ilyen beszélgetések után hihetetlennek tűnt, hogy a nagykám előbb-utóbb elfelejti majd a nevemet, az arcomat. Elfelejt, hogy egykor olyannak látott, amilyen valójában voltam.

Miután letettem a kagylót, elővettem a táskámból a határ-időnaplóm, és följegyeztem, hogy mit tett a sorsa jobbra fordulásáért a nagykám: randizott és utazott. Bárcsak Ryan Chase facér lenne! Akkor egymásba szerethetnénk, és elmehetnénk Párizsba. Két legyet egy csapásra...

Arra, hogy az utolsó feladatot is fölírjam, nagyon nehezen tudtam rávenni magam. Az első négyet ugyanis valamilyen szinten akartam csinálni, de úszni, vagy akár csak vízközelbe menni abszolút nem állt szándékomban. Az viszont igen, hogy idővel újra nyugodtan aludjak. Így hát nyeltem egy nagyot, és beírtam ezt is.

1. Bulik/társasági élet
2. Szakkör
3. Randizás
4. Utazás
5. Úszás

Tessék! – gondoltam magamban. Íme, a terv! A lap tetejére pedig ezt írtam:

Újrakezdés